

ste de praktijk als advocaat neer, zij het dat hij nog wel enige jaren als zodanig ingeschreven bleef en, in de jaren zestig nog enige tijd als parttime secretaris van de Raad van Beroep voor de Directe Belastingen heeft gefungeerd. Na vervanging van die Raad door de Belastingkamers bij de gerechtshoven, is hem gevraagd raadsheer van de Belastingkamer van het Hof te 's-Gravenhage te worden. Hij heeft uiteindelijk niet naar die functie gesolliciteerd omdat zij hem te weinig dynamisch voorkwam. Hij wijdde zich voortaan aan commissariaten en bestuursfuncties, die hem overigens voldoende tijd lieten voor het lezen van een niet onaanzienlijk deel van de wereldliteratuur en voor studie van filosofische werken.

Van zijn commissariaten op uiteenlopende gebieden verdienen vermelding dat bij de V.I.R. (Verenigde Industrie Rotterdam, een gloeilampenfabriek aan de Oudedijk, waar later de supermarkt van Den Toom –thans Albert Heyn– gevestigd is) en dat bij Frans Swarttouw, een stuwadoors- en cargadoors-bedrijf dat werd overgenomen door Furness, bij welke laatste vennootschap Han Heyman eveneens commissaris werd evenals bij de familiebedrijven Machinefabriek Keller N.V., de binnenvaartrederij Gevelco N.V. en Begrafenisonderneming Van den Toorn. Han Heyman was bij uitstek geschikt als raadsman van de familie en bemiddelaar bij conflicten tussen generaties bij zo'n familiebedrijf. Hij was voorts jarenlang bestuurder, veelal voorzitter, van een aantal stichtingen op maatschappelijk en cultureel gebied: de G.Ph. Verhagen Stichting waarin het vermogen van de V.I.R. na liquidatie van haar

onderneming was ondergebracht, de Van Capellen Stichting, de Godefridus van Hees Stichting en de Hooykaas Lalau Stichting. Een aantal jaren was hij ook voorzitter van de vereniging het Rotterdamse Leeskabinet, toen nog gevestigd in het oude woonhuis van Elie van Rijckevorsel aan de Parklaan in Rotterdam. Het langst is Han Heyman wel voorzitter/secretaris /penningmeester geweest van de Stichting Bisdom van Vliet te Haastrecht, een negentiende-eeuws woonhuismuseum, waarvan ook zijn vader al voorzitter was geweest. Tot hij diep in de tachtig was, zwaaide Han Heyman de scepter over het museum, met aandacht zowel voor de dagelijkse gang van zaken als voor het behoud van de collectie. Zo vervulde hij ook zijn andere bestuursfuncties: beminnelijk maar niet van zijn stuk te brengen, met een goed ontwikkeld gevoel voor financiële zaken en commercie. Niet in de eerste plaats gedreven door hooggestemde idealen maar *down to earth* en plichtsgetrouw. Zonder ophef zijn steentje bijdragend aan vooral de Rotterdamse samenleving. Dat bracht hem, door toedoen van zijn vriend de liberale voorman mr. H. van Riel, in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw ook op het politieke strijdtoneel. Hij maakte één zittingsperiode deel uit van de VVD-fractie in de Rotterdamse gemeenteraad, in welke fractie hij zich vooral met de portefeuille Haven bezighield. Daarna was hij, eveneens voor één periode, lid van Provinciale Staten van Zuid-Holland en lid van het hoofdbestuur van de VVD. 'Politieke strijdtoneel' is overigens niet het bij uitstek bij Han Heyman passende woord. Hij was weliswaar de liberale